

Arrest

nr. 197 933 van 12 januari 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Ernest Cambierlaan 39
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mauritaanse nationaliteit te zijn, op 6 juni 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 mei 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 juli 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2017.

Gelet op de beschikking van 7 november 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 december 2017.

Gezien het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 1 december 2017 waaruit blijkt dat de debatten heropend werden.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A.-C. RECKER *loco* advocaat E. MASSIN en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 15 april 2016 een asielaanvraag in.

1.2. Op 4 mei 2017 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

U werd gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 22 maart 2017 van 9u02 tot 13u20. U werd bijgestaan door een tolk die het Hassaniya machtig is.

A. Feitenrelaas

U beweert over de Mauritanische nationaliteit te beschikken, te behoren tot de Haratine, de zwarte Moren, en afkomstig te zijn uit de stad Kiffa, hoofdstad van de regio Assaba. U heeft er een winkel, in 2012 beslist u de antislavernij beweging IRA, l'Initiative de Résurgence du Mouvement Abolitionniste, van Biram Dah Abeid te steunen, u kan pas betogen in 2013 omdat uw broer dan uw winkel overgenomen heeft. U mobiliseert mensen om te manifesteren en maakt slaven bewust van hun situatie. In november 2013 wordt u, bij een manifestatie, door politie geslagen en raakt u verwond aan de arm. U wordt gedwongen in het leger te gaan door uw oom, de broer van uw moeder Bennina (M.M.), die dicht bij de macht staat in Kiffa en dus dicht bij de blanke Moren, net omdat hij ziet dat u tegen de macht rebelleert via de IRA. Uw oom kent een oud-kolonel, Omar (B.) en heeft een andere vriend, ene Moulaye, in het leger. U moet zich aansluiten bij de Académie Gemoc 2, een oorlogsafdeling, en u verblijft in het totaal zes maand in het leger, waarvan twee maand versnelde opleiding. U heeft er de eerste rang in de garde. In uw opleiding wordt u als zwarte vernederd en slecht behandeld en geslagen, als een beest. Na deze opleiding wordt u naar Soufa gebracht. Na 15 dagen krijgt u er een probleem, uw chef vraagt u om water te halen, een taak die elke dag, met de auto, uitgevoerd moet worden. Er is een soldaat die het normaal doet, maar deze meldt zich altijd ziek, daarom weigert u het bevel op te volgen, u vindt dit onrecht. U wordt er op attent gemaakt dat u tegen de militaire wet ingaat en uw chef belt de commandant Mohamed (S.O.M.), deze stuurt de militaire politie op u af, maar u weigert een uitleg en wordt tien dagen vastgezet. U wordt op een bepaald moment geslagen door uw overste kapitein Ali (S.) en u slaat hem terug. Hij beweert dat een Haratine die het leger verlaat een terrorist of een rebel is. U wordt tien dagen vastgehouden in afwachting van de uitspraak van de militaire rechtbank, u komt echter vrij en erna mag u op en af naar de kazerne, vijf dagen tot een week later verlaat u Kiffa en u deserteert, u gaat via de stad Nema naar Bassikonou waar u drie maand verblijft alvorens u de grens oversteekt met Mali, in april 2014.

U dient een geboorte-attest in (dd. 02.12.2015) afgegeven in Nouakchott ter ondersteuning van uw asielaanvraag en een "déclaration de perte" afgeven in Kiffa op 3 september 2013 door de Gendarmerie Nationale.

B. Motivering

Het CGVS kan niet anders dan vaststellen dat u niet in aanmerking komt voor het statuut van vluchteling zoals bepaald in de Geneefse Conventie of voor het statuut van subsidiair beschermde. U gaat immers over tot onvolledige, vage en tegenstrijdige verklaringen omtrent uw asielmotieven. Het CGVS begint met het aantonen dat uw algehele geloofwaardigheid op verschillende punten weinig voorstelt. Vooreerst merkt het CGVS op dat u pas laattijdig internationale bescherming zoekt. U heeft via Italië, Zwitserland, Duitsland en Frankrijk gereisd, maar u heeft in geen van deze landen asiel aangevraagd. U verklaart daarover dat u daar geen asiel aanvraagt omdat u "van België houdt, al van in Mauritanië" (CGVS p. 5); omdat u gehoord heeft dat België de mensenrechten erkent (CGVS p. 5). Dit is natuurlijk vaag voor iemand die beweert internationale bescherming te zoeken en al een hele tijd op Europees grondgebied verblijft. Zelfs al zou uw voorkeur voor België aangaande de mensenrechten het geval zijn, blijkt er dat u eerder al in de buurlanden van België verblijft, met dus een gemakkelijke toegang tot België, maar toch niet eerder besluit door te reizen naar België om hier asiel aan te vragen. U wordt dan ook gevraagd waarom u niet van Duitsland naar België reist, waarop u stelt dat u het wel doet, echter stelt u meteen dat u "maanden" in Frankrijk verblijft alvorens naar België te reizen (CGVS p. 6). Het vermoeden dat u uw tijd in Europa probeert te verdoezelen, wordt versterkt omdat u ook doelbewust vaag blijft over het moment van uw vertrek uit Mauritanië, u houdt het, na de vraag twee maal te krijgen op "2015- begin 2016" (CGVS p. 5), u wordt er op gewezen dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaard heeft dat u in april 2014 uit Mauritanië vertrokken bent en gereisd heeft via Mali, Burkina Faso, Niger, Libië, Italië, Zwitserland, Duitsland en Frankrijk (verklaring DVZ punt 31), waarop u stelt dat de maand april klopt maar dat u niet weet welk jaar het is (CGVS p.6). Nochtans is april 2014 een merkelijk groot verschil met begin 2016. Daarbij komt nog dat u in eerste instantie beweert dat u in Europa geen vingerafdrukken heeft gegeven, waarna u meteen stelt dat u voor de registratie van de vingerafdrukken, in Sicilië, vertrokken bent voor "de Dublin" omdat u anders gevonden kan worden (CGVS p. 6).

Hieruit kan afgeleid worden dat u op de hoogte bent van op zijn minst een deel van de asielwetgeving in Europa én dat het u niet te doen is om bescherming te zoeken in het eerste land waar u dat kan doen. U wordt er op gewezen dat uit uw administratief dossier blijkt dat op 21 maart 2015 en op 30 maart 2015 in Italië en op 18 juni 2015 in Duitsland uw vingerafdrukken werden genomen (zie administratief dossier en CGVS p. 6). Vooreerst kan het CGVS concluderen dat u op het moment van uw asielaanvraag al meer dan een jaar in Europa verblijft, u vraagt immers asiel aan op 15 april 2016 (zie administratief dossier), daarbij komt dat u na deze confrontatie overgaat tot een verklaring waaruit nog duidelijker blijkt dat u de asielprocedures in Europa kent. U stelt dat er in Italië enkel foto's genomen zijn en dat u in Duitsland uw vingerafdrukken gegeven heeft, maar bij de politie, die volgens u niet met de asieldiensten aldaar communiceert. U stelt dat er geen Dublin bij u uitgevoerd is, in België, en dat uw dossier nu hier is (CGVS p. 6). Uit dit alles blijkt duidelijk dat u op zijn minst kennis van de Dublinprocedure heeft. U wordt er dan ook op gewezen dat u doelbewust zaken over uw eigen persoon probeert achter te houden en u wordt uitgenodigd de waarheid te spreken. Echter u stelt hierop gewoon "ok" (CGVS p. 6). Het is nog frappanter dat iemand die beweert nooit geleerd te hebben om te lezen en te schrijven en slechts koranonderwijs ontvangen te hebben (CGVS p. 5) dergelijke inzichten kan uiteenzetten zonder in aanraking gekomen te zijn met deze procedures, hierover stelt u dat het u uitgelegd wordt door vrienden, een weinig aannemelijke en vrij vage uitleg. Wanneer u er expliciet op attent gemaakt wordt dat u laattijdig asiel aanvraagt, stelt u dat u "in het begin" bang bent, anderen hebben u in paniek gebracht, ze beweren dat u, als militair, wanneer u "het" vraagt, "ze" "mensen" op de hoogte kunnen brengen waardoor uw familie in gevaar gebracht wordt, via de ambassade en "ze" u zouden kidnappen en terugsturen. Daarom verblijft u maanden bij een vriend Alioune (D.), die u uiteindelijk 150 euro geeft en een ticket om naar hier te komen (CGVS pp. 6-7). Ook dit is, door de vage natuur, een weinig aannemelijke verklaring, u zoekt immers internationale bescherming maar laat dit na door wat derden beweren en u stelt nooit specifiek waarom dit in België dan anders zou zijn. Integendeel, verderop spreekt u zichzelf tegen (CGVS p. 14) door het volgende te poneren; "Ik weet zeker dat als ik in een Afrikaans land was, ze me zouden komen halen, als ik hier was in het begin durfde ik zelfs geen asiel aanvragen, omdat ze altijd me kunnen kidnappen, maar de mensen zeiden het is Europa, de landen van de rechten van de mens, de vreemdelingen of de burgers hebben dezelfde rechten, dus als ik asiel aanvraag, dan heb ik bescherming, daarom deed ik het." De derden, namelijk "de mensen" die u dus eerst zagezegd afraden asiel aan te vragen, zouden u later net aangeraden hebben asiel aan te vragen, omdat u in 'de landen van de rechten van de mens' bent. Tevens blijkt hieruit dat u wel degelijk weet dat de andere Europese landen waar u geweest bent, deze rechten ook garanderen, en kon u, volgens uw eigen logica, daar dus ook asiel aangevraagd hebben.

Bovendien kunnen er ernstige kanttekeningen geplaatst worden bij uw profiel van analfabeet (CGVS p. 5) die niet kan lezen (CGVS pp. 3-5) en die geen Frans kan (CGVS p. 8). Vooreerst stelt u dat u vijf jaar naar school geweest bent, toch vreemd voor iemand die niet kan lezen, waarop u meteen stelt dat het enkel om koranonderwijs gaat (CGVS p. 4). Echter, daarna blijkt u uw eigen naam te verbeteren, en die te af te lezen van het geboorte-attest dat u indient (CGVS p. 4), ook voor uw geboortedatum gaat u over tot hetzelfde procedé, u leest deze af op uw geboorte-attest. Wanneer u gevraagd wordt of u dan Arabisch kan lezen, stelt u dat u het enkel praat en dat u weet waar uw geboortedatum staat. Echter, hieruit blijkt toch op zijn minst dat u cijfers kan lezen en dat u een inzicht heeft in de structuur van uw eigen geboorteattest. Bovendien, en vooral, blijkt uit het gehoorverslag duidelijk dat u veelvuldig op vragen en confrontaties antwoordt voor de tolk deze van het Frans vertaald heeft naar Hassaniya of dat u de tolk onderbreekt tijdens zijn vertaling van wat u poneert in het Hassaniya naar het Frans (CGVS p. 7, p. 8, p. 9, p. 10, p. 11, p. 15, p. 22, p. 23, p. 24). Wanneer u hier op gewezen wordt, lacht u soms enkel, zonder een concreet antwoord te geven, of blijkt u indirect toe te geven Frans te praten (CGVS p. 9, p. 15) of te stellen dat u nu een blanke vriendin heeft die u Frans "laat begrijpen" of dat u inspanningen levert (CGVS p. 24, p. 9). Echter het CGVS stelt vast dat u kan antwoorden op uitgebreide confrontaties en vragen zonder dat deze vertaald dienen te worden, wat toch een hoger niveau van Frans aantoont, ergo een scholing, dan gewoon hier en daar wat opvangen of begrijpen. U gaat tevens over tot vreemde verklaringen die uw geloofwaardigheid geen goed doen zoals "schrijf wat ik u zeg vandaag, of ik nu lieg of niet" (CGVS p. 9). Of "schrijf maar wat u wilt" (CGVS p. 21).

Er zijn trouwens andere aanwijzingen die aantonen dat u een hoger profiel heeft dat u zichzelf aanmeet. De mate van inzicht in uw eigen asielprocedure blijkt bijvoorbeeld ook uit uw eigen uitgebreide commentaar op het einde van het gehoor (CGVS p. 24), waarin u het heeft over de rechtsstaat, militantisme, de maatschappij en de rechten van de mens. U legt tevens spontaan uit wat favoritisme is (CGVS p. 17). Eerder heeft u al een politieke uiteenzetting gedaan over de verandering van de grondwet en een "spel van belangen" omtrent de verandering van de Mauritaniaanse vlag door de senaat en de president Aziz (CGVS pp. 16-17). U kan politieke spelletjes, recente dan nog, in uw land van herkomst uit de doeken doen.

Wanneer u er op gewezen wordt dat dit van dit bijna als een universitaire uitleg overkomt, stelt u dat u in Europa naar de televisie kan kijken en in Mauritanië niets wist van dergelijke zaken, u stelt ook dat een Marokkaan, nota bene, u het verteld heeft over de vlag (CGVS p. 16). U heeft het over bewustwording en cultivering (CGVS pp. 14-17), u heeft het zelfs over zichzelf voordoen als intellectueel (CGVS p. 24) en u gaat in op confrontaties met de protection officer via doordachte stellingen waarin u het heeft over zaken als "pertinente opmerkingen" (CGVS p. 17) of "vertegenwoordiger van de rechtsstaat" (CGVS p.24). Hoewel het CGVS beseft dat analfabetisme op zich niets te maken heeft met intellectueel vermogen, kan in uw geval verondersteld worden dat u een hogere scholing genoten heeft. U legt namelijk een dergelijk hoge mate van inzicht en doordachtheid aan de dag maar u kan niet eenduidig verklaren hoe u deze bereikt heeft. Zo legt u de cultivering en bewustwording eerst in Mauritanië, namelijk door Biram Dah Abeid door wie u politiek actief wordt en manifesteert tegen slavernij (CGVS pp. 15-16), terwijl u het tegelijk heeft over cultivering in Europa, dus nadat u Mauritanië verliet (CGVS p. 15, p. 17) en u beweert in Mauritanië "niets geweten" te hebben (CGVS p. 16) en het inzicht door naar de Mauritaanse televisie te kijken, in België, te hebben. Nochtans stelt u vaak dat u niets meer met Mauritanië te maken wilt hebben (CGVS p.22, p. 24), en zou het in die context vreemd zijn dat u de politieke situatie in het land vanuit België volgt, maar niet wanneer u daar zelf bent.

Daarbij komt nog dat er uit uw eigen verklaringen blijkt dat uw familie, als Haratine, dicht bij de onderdrukker, de blanke Moren, staat, namelijk in de figuur van uw vervolger, uw oom (CGVS pp. 10-11) die u in het leger dwingt omdat u zich verzet tegen slavernij (CGVS p. 7, pp. 10-11). U stelt zelf dat uw oom dicht bij de macht staat, van de blanke Moren en hierdoor privileges geniet, hij werkt op de gemeente, heeft toegang tot gezondheidszorg en heeft een auto (CGVS p. 11). Uw oom blijkt veelvuldige banden met de macht te hebben, in de figuren van kolonels en andere militairen, zoals Omar (B.) en Moulaye (CGVS p.7, p. 10). U benadrukt dat deze voor zijn eigen gezin zijn en niet voor de kinderen van zijn zus, hij schenkt u bijvoorbeeld geen onderwijs, in tegenstelling tot zijn eigen kinderen. Volgens u is uw oom geïndoctrineerd en moet u daardoor in het leger. Echter, er zijn verschillende aanwijzingen om aan te nemen dat u ook tot een geprivilegieerd milieu behoort in Mauritanië, namelijk vanuit uw eigen verklaringen. Zo kan u eigenlijk het verschil tussen de situatie van uw oom en die van uw ouders en hun kinderen niet uitleggen. U stelt dat "bij een probleem iedereen naar zijn eigen kinderen kijkt", ook aangaande privileges en u hetzelfde zou doen. U wordt er op gewezen dat u zelf stelt dat hij enkel met zijn kinderen bezig is, dus zou het vreemd zijn dat hij u viseert om in het leger te gaan, waarop u enkel stelt dat hij u niet beschouwt als zijn kind omdat hij u geen onderwijs geschonken heeft, en herhaalt dat hij u in het leger dwingt omdat voor hem slavernij niet bestaat (CGVS p. 11). Dit is natuurlijk geen verklaring voor deze plotse interesse van uw oom in uw bestaan, terwijl u zelf stelt dat hij niet met u bezig is. Bovendien, erg opmerkelijk, u stelt zelf letterlijk verschillende malen dat uw probleem in Mauritanië niet de slavernij is (CGVS p. 7, p. 22), u bent immers vrij (CGVS p. 7), nochtans vreemd aangezien het door uw eigen protest tegen de slavernij is dat u - volgens uw verklaringen- via uw oom gedwongen gerekruteerd bent in het leger (CGVS p. 10). Bovendien stelt u dat uw situatie als vrije Haratine "niet beter kan zijn" (CGVS p. 22) en blijkt, wanneer u gevraagd wordt naar hoe uw jeugd is, als onderdrukte Haratine in Kiffa, u daar amper op kan ingaan. U ontwijkt de vraag door letterlijk te stellen dat u "ver van de slavenmilieus" opgroeit en een vrij en makkelijk leven geleid heeft, ook heeft uw familie helemaal geen problemen in Kiffa op dit moment (CGVS pp. 21-22). Dit is wat u zelf verklaart en waaruit dus af te leiden valt dat u toch eerder tot de gegoede milieus behoort, iets wat versterkt wordt door het profiel van uw oom én door wat het CGVS - op basis van de hierboven vermelde vaststellingen- vermoedt over uw opleidingsgraad. Bovendien blijkt u ook hier tegenstrijdig, zo verklaart u ver van de slavenmilieus opgegroeid te zijn (CGVS p. 22), maar tegelijk stelt u dat er veel slavernij is in Kiffa (CGVS p. 19), blijkt u vrienden te hebben die slaven zijn (CGVS p. 10) en uw eigen burens (CGVS p. 22, p. 12) bewust te willen maken over hun situatie als slaaf. Deze opmerkelijke tegenstrijdigheid toont ook aan dat u geen werkelijke voeling of inzicht heeft in de situatie van slaven in uw omgeving. U kan dan ook niet uitleggen waarom u als iemand die een vrij en makkelijk leven leidt in de beweging van Biram zou gaan, en uw eigen familie, namelijk uw oom, zou uitdagen. U stelt enkel dat het over uw burens gaat en hun situatie, dat u deze niet meer kan aanzien, nochtans is dit vreemd gezien u net ervoor verklaart dat u ver weg van de slavenmilieus opgroeit (CGVS pp. 22-23). Alweer blijkt dat u het op een abstract niveau bekijkt, u heeft het over principes, over gelijkheid, over engagement en antiracisme (CGVS p. 13, pp. 22-23). Echter, eens in België, zoals eerder gesteld is voor u België en met uitbreiding Europa de bakermat van de mensenrechten, blijkt uw interesse in deze principes verwaterd te zijn. U weet dat de leider van de IRA, Biram, naar België gekomen is terwijl u er bent om de situatie in Mauritanië te denonceren (CGVS p. 13), maar u gaat niet, omdat het moeilijk is een persoonlijke afspraak met hem vast te krijgen (CGVS p. 13), u gaat echter ook niet naar de gewone lezingen of u bent geen actieve militant meer (CGVS p. 13). U verklaart dit door te stellen dat u geen contacten met Mauritaniërs heeft, nochtans blijkt u vlak erna, wel een militant in België, ene Tayib, te kennen.

Bovendien gaat u over tot verklaringen die letterlijk aantonen dat het voor u enkel om een gesolliciteerd engagement uit opportunisme gaat. U stelt dat u Biram in België wilt ontmoeten om foto's met hem te maken om te kunnen tonen (CGVS p. 23) maar uit niets blijkt dat u in België een militant wil zijn. Deze hoge mate van constructie van asielmotieven wordt trouwens door andere uitlatingen bevestigd, zo blijkt door wat u zegt, zelf dat u zaken opzoekt om ze ten berde te kunnen brengen, omtrent de IRA, maar ook omtrent het leger, u heeft het over vinden op internet of op websites (CGVS p.13, p. 18) of google (CGVS p. 17). Van een persoon die door zijn engagement in Mauritanië in de problemen geraakt is, zou kunnen verwacht worden dat hij, eens in Europa, op zijn minst interesse blijft betonen in de beweging waarbinnen hij in Mauritanië actief was. Bovendien verklaart u met Biram een persoonlijke band te hebben in Mauritanië (CGVS p. 14), u stelt dat u hem zes keer ontmoet in Kiffa. Hieruit kan het CGVS afleiden dat u in feite wel een hogere mate van interesse in Biram en zijn beweging, in België, zou moeten tonen.

Daarbij komt dat u ook over Biram en het IRA, enkel tot algemene verklaringen kan overgaan. Zo weet u wel waar IRA voor staat, en kent u de relatie tussen Biram en de president, Aziz, of u weet wanneer Biram vrijgekomen is en in Europa geweest is (CGVS pp. 13-14). Ook over andere figuren zoals Messaoud of over de politieke actoren in de presidentsverkiezingen (CGVS p.16, p. 19) kan u uitleg verschaffen. Echter u overstijgt het algemeen politieke nooit en kan niet aantonen dat u, zelf, actief was in de stad Kiffa. Op zich zou het al vreemd zijn dat u, een zelfverklaarde analfabeet, zijn stamgenoten bewust zou maken omtrent hun situatie en daar veel meer inzicht in zou hebben dan zij zelf (CGVS pp. 14-15). U beweert bovendien een militant te zijn tegen slavernij, maar u kent de wetgeving hieromtrent niet (CGVS p. 18). U stelt dat er geen wetten tegen slavernij zijn (CGVS p. 10), nochtans blijkt uit de COI dat er de afgelopen jaren een wettelijk kader ontwikkeld is dat slavernij verbiedt sinds 2007 en dat dit is ingeschreven in de grondwet sinds 2012 (zie COI administratief dossier). Ook over het begin van uw engagement voor de IRA bestaat veel onduidelijkheid, zo heeft u het over 2012 (CGVS p. 15), 2013 en 2014 (CGVS p. 7). U protesteert tegen de gouverneur van Kiffa (zie COI administratief dossier) maar u weet niet wie de wali, de gouverneur, is op dat moment (CGVS p. 19, p. 23) omdat het jullie, de IRA, niet interesseert, enkel voor de camera komen is belangrijk. Volgens de COI gaat het op dat moment om Mohamed El Hacen Ould Mohamed Saad. U stelt dat het lokale hoofd van de IRA Samba Ould Mohamed Goudou is, u bent actief in de periode 2012-2014 (CGVS p. 15). Echter blijkt dat de lokale leider van Assaba, de regio van Kiffa, in die periode ene Seyed Ould Samba N'diaye is, die in 2013, wanneer u dus actief bent, ontslag neemt (zie COI administratief dossier), u weet hier echter niets over (CGVS p. 16), maar gaat enkel over tot algemene verklaringen over corruptie binnen het Mauritaans politiek systeem om een eventueel ontslag te verklaren. Daarbij komt nog dat u geen enkele concrete aanleiding tot een manifestatie in Kiffa kan geven (CGVS p. 19), omdat dat volgens u enkel op het hoogste niveau van de beweging blijft. Opmerkelijk, want vlak ervoor heeft u het wel over een rechtszaak in Kiffa tegen slavernij (CGVS p. 18). U lijkt dus uw kennis van uw eigen beweerd engagement te ontkoppelen. Dit alles toont aan dat u geen daadwerkelijke manifestant in Kiffa geweest bent. Gezien uw eigen politieke bewustwording en mobilisatie in Kiffa dus niet geloofwaardig is, valt de reden tot uw gedwongen rekrutering via uw oom, de oorzaak van al uw problemen (CGVS p. 17) dan ook volledig weg.

Uit de COI blijkt duidelijk dat er geen gedwongen rekrutering door het leger bestaat in Mauritanië, dat er zelfs een quota-systeem bestaat en vooral dat het leger er net als een aantrekkingspool werkt op jongeren door de valorisatie van het beroep van soldaat (zie COI administratief dossier). U stelt trouwens letterlijk, wanneer u hier op gewezen wordt dat er maar twee manieren tot werk zijn u doet een "concours" mee om in de gezondheidssector te werken of één om in het leger te gaan (CGVS p. 21), daarnaast kan er enkel naar het buitenland gegaan worden. Hiermee bevestigt u dus zelf impliciet dat u vrijwillig in het leger gaat, u wordt er op gewezen dat er bovendien een officiersschool in Kiffa (zie COI administratief dossier) is en dit dus logisch zou zijn, waarop u stelt dat de militaire scholen enkel voor het imago zou zijn (CGVS p. 21).

Bovendien bent u erg tegenstrijdig wanneer het over de duur van uw gedwongen legercarrière gaat. Zo stelt u in 2014 door uw oom in het leger gedwongen te zijn (CGVS p. 7), en zes maand in het leger gezeten te hebben en Mauritanië in april 2014 verlaten te hebben (CGVS p. 8). Hier ontbreken dus al op zijn minst twee maanden. U stelt niet te weten in welke maand u opgesloten bent, maar u stelt dat u tien dagen vastzit, vrijgelaten wordt, nog maximum een week in Kiffa blijft en dan naar Bassikonou gaat waar u drie maand blijft (CGVS p. 8), u wordt er verschillende malen op gewezen dat uw rekrutering dus in 2013 moet zijn, maar u herhaalt gewoon wat u eerder gezegd heeft (CGVS pp. 8-9). Hieruit blijkt bovendien dat u dan als militair moet gemanifesteerd hebben aan de zijde van Biram in november 2013, wanneer u hier op gewezen wordt stelt u slechts dat het erna is dat u militair wordt (CGVS pp. 8-9). Verder, beweert u twee maand opleiding gehad te hebben en vijftien dagen daarna opgesloten te zijn in Soufa, waar u dan gestationeerd bent (CGVS pp. 20-21).

U wordt er weer op gewezen dat er dus helemaal geen zes maand in deze termijn zit, waarop u stelt dat alles in die zes maand zit, tot aan uw desertie, hiermee verklaart u het tijdsverschil dus niet, gezien u eerder verklaart, een week na uw opsluiting van tien dagen gedeserteerd te zijn en deze opsluiting dus 15 dagen na uw twee maand durende opleiding valt (CGVS pp. 8-9, pp. 20-21). Uw verklaringen zijn dermate verward te noemen dat deze situatie volledig onaannemelijk bevonden kan worden.

Daarbij blijkt u opgesloten te zijn, enkel en alleen, omdat u weigert water te halen (CGVS- p. 18, p. 20), iets wat ten eerste niet een onnoemelijk zware taak lijkt, gezien het met een auto mag en niet zwaarwichtig genoeg lijkt om voor een militair tribunaal te moeten verschijnen. U kent bovendien de straffen tegen desertie niet, die in praktijk (zie COI administratief dossier) licht blijken uit te vallen (CGVS p. 18). Ook zijn er vermoedens dat u helemaal niet gedeserteerd bent, uit wat u zelf verklaart en indient. Het blijkt duidelijk dat het document voor verlies van uw "carte professionnelle" staat op 3 september 2013, dus voor u zelfs nog maar in het leger gerekruteerd zou zijn volgens uw eigen verklaringen. Dit wijst toch opnieuw richting een vrijwillige instap in het leger en het spreekt de datums van uw desertie tegen. Het enige wat u hierover kan verklaren is dat de datums in Mauritanië niet kloppen (CGVS p. 24). In combinatie met uw eigen tegenstrijdige verklaringen omtrent uw periode in het leger is dit natuurlijk geen afdoende verklaring. Nog opmerkelijker is dat deze kaart afgeleverd zou zijn door de "Gendarmerie Nationale" van Kiffa, volgens het document onderdeel van het "Ministère de la Défense Nationale" door een officier van de "Police Judiciaire" (zie administratief dossier). U stelt zelf dat het document van de gendarmerie komt (CGVS p. 4). De volgende passage spreekt voor zich (CGVS pp. 23-24) "Als u vlucht voor het leger, waarom zou u dan een militaire kaart proberen te verkrijgen (toon declaration de perte)? Zoals u dat zei in het begin? Ik heb er nodig ja, om te kunnen reizen, tussen Kiffa en Nema, via de route, bijvoorbeeld, als er een politiecontrole is, en ze de gendarmerie bellen met mijn inschrijvingsnummer, dan gaan ze de gendarmerie bellen en gaan ze zien dat ik een militair ben. In de gevangenis waar u tien dagen vastzat? Welke politie was dat? Het was de garde van het kamp, ik ben van de garde nationale, enkel de garde kan mij arresteren, niet de politie. Hier staat er dat de gendarmerie deel uitmaakt van het Ministère van Defense Nationale, dat lijkt me hetzelfde als het leger? In Mauritanië, ik leg het u uit, het nationale leger en de gendarmerie zijn bij dat ministerie, de politie en de garde en nieuw corps recent, groupement compagnie sécurité routière. In het land zijn er altijd ruzies tussen de garde, de militairen en de politie, het hoogste daarin is de gendarmerie, de gendarmen komen tussen bij gevechten, wij allen, als militairen en politie iets nodig hebben gaan ze naar de gendarmerie. U zei dat gendarmen gardes niet kunnen arresteren (antwoordt weer voor vertaling) Ik zei politie niet gendarmerie, de eerste keer." Niet enkel blijkt hier uit dat u wilt reizen, als militair, terwijl u al gevlucht bent van het leger, maar ook dat u in feite probleemloos langs controles kan passeren of naar de gendarmerie kan gaan, die u volgens uw eigen verklaringen, zou kunnen arresteren. Bovendien, komt u ook hier weer, met een uitleg over de structuren die van een groot inzicht getuigt in de organisatie van de Mauritaanse staat. Bovendien blijkt er u nooit iemand gezocht te hebben terwijl u in Bassikonou, nog in Mauritanië, bent voor drie maand (CGVS p. 11), terwijl u verder op beweert dat uw moeder bedreigd wordt in Kiffa omdat u gezocht wordt (CGVS p. 14) en dat er overal geheime agenten zijn (CGVS p. 18). Bovendien blijkt u de situatie van het lokale leger nog te volgen, zo stelt u zelf dat de commandant in uw tijd, nu kolonel is (CGVS p. 20). Ook dit alles ondergraaft uw vrees. Vreemd aan uw geboortecertificaat is dat blijkt uit het administratief dossier dat het afgeleverd is in de hoofdstad Nouakchott (Verklaringen DVZ punt 23) en afgeleverd is na uw vertrek uit Mauritanië namelijk op 2 februari 2015. Dit toont toch aan dat iemand het voor u in de hoofdstad bij de administratie is moeten gaan halen en wijst toch opnieuw eerder op een band met de overheid dan wel een vijandige houding van die overheid tegenover uw persoon.

Het CGVS ontkent niet dat u over een goede, algemene kennis over de situatie in Mauritanië beschikt, maar dat uw verklaringen getuigen van een grote mate van gesolliciteerde en doordachte constructies en dat uw persoonlijke vrees niet aannemelijk kan maken, u kan immers ook geen enkele persoonlijke vrees aantonen, noch aangaande uw vermeend engagement binnen de IRA, waar u faalt als het over uw eigen omgeving gaat, noch aangaande uw vermeende gedwongen legerdienst, waarbij u overgaat tot veelvuldige tegenstrijdigheden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert twee middelen aan.

- Verzoeker leidt een eerste middel af uit de schending van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen, artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel en artikelen 3 en 13 van het EVRM.

Verzoeker toetst zijn problemen en situatie aan de criteria bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en het Verdrag van Genève.

Verzoeker herhaalt en bevestigt de aangevoerde vrees voor vervolging ten gevolge van zijn insubordinatie en desertie. Deze waren gegrond in zijn morele en politieke overtuigingen. Hij wilde protesteren tegen de discriminatie van de zwarten. Volgens verzoeker toont hetgeen zijn overste zei aan dat de straf voor zijn desertie duidelijk erger zou zijn wegens zijn ras en dat de Mauritaanse autoriteiten hem ingevolge zijn desertie beschouwen als rebel of terrorist, met als gevolg dat een straf disproportioneel zou zijn.

Verzoeker geeft, verwijzende naar rechtspraak van de Raad en de richtlijnen van UNHCR, een algemene en theoretische uiteenzetting omtrent de beoordeling van asielaanvragen gesteund op dienstplicht, desertie en gewetensbezwaren. *“Door de vernederende behandelingen, mishandeling en discriminatie van verzoeker wegen zijn ras, terwijl hij in het leger was, en door de duidelijk disproportioneel straf die hij zou kregen als hij terugkeert, heeft verzoeker dus een en gegronde vrees voor vervolgingen als hij terugkeert naar Mauritanië.”*

Verzoeker wijst op algemene informatie over de discriminatie op alle gebieden (inclusief het leger) van de zwarte en de Haratine in Mauritanië, die zijn gezegden bevestigt. *“De verontwaardiging van verzoeker tegen de aard op welke de witte Mauritaniër hun zwarte landgenoten behandelen is dus alleen maar begrijpelijk, en maakt zijn weigering aan een discriminerend en onjuist bevel van zijn wit supérieur, naar manden vernederende behandelingen in het leger, helemaal plausibel.”*

Verzoeker wijst op een artikel en stelt dat hij niet de enige maar één van de velen is die uit het leger vluchtten. *“Dit versterkt de verklaringen van verzoeker omtrent de mishandelingen en discriminatie tegen de zwarte in het leger. Verzoeker meldt trouwens dat hij probeert uit Mauritanië documenten te verkrijgen om te bewijzen dat hij als deserteur gemeld is.”*

Verwijzend naar algemene informatie en samen met de hoger vermelde hypocrisie van de regering over de positie van de zwarte in Mauritanië, trekt verzoeker de informatie van het CGVS over de straffen op desertie in twijfel.

“De bron van de Commissaris stelt alleen dat de straf voor desertie een 2 maand gevangenisstraf is. We menen echter dat, aangezien de vooringenomen statistieken en verklaringen van de Mauritaanse overheden, zowel als het verschil tussen de wetgeving en de praktijk omtrent de gelijkstelling van witte en zwarte Mauritaniër, dit document (het welke zelfs aankondigt dat alleen een bron deze informatie bevestigde) op zich zelf niet genoeg is om objectieve en controleerbare informatie te geven.

Op basis van zowel de verklaring van zijn supérieur (“als je als Haratine uit het leger gaat, dan is het om rebel te worden of terrorist te worden”), als op de algemene discriminatie tegen de zwarte, en de eerdere mishandelingen van verzoeker omdat hij zwart is terwijl hij in het leger was, dat verzoeker en disproportioneel straf zou kregen als hij terugkeert naar Mauritanië.

Trouwens bevestigen recente artikelen de verklaringen van verzoeker omtrent de gewelddadige onderdrukking van protesten van de IRA beweging door de Mauritaanse regering (...). Verzoeker werd op een van de protesten waaraan hij deelnam als activist van IRA ook geslagen, en meldt dat hij medische attesten sturen zal zodra mogelijk.

Gezien dat de zwarte Mauritaniër op alle gebieden en in het leger gediscrimineerd en vernederd worden, zijn de verklaringen van verzoeker omtrent zijn verontwaardiging en zijn desertie als gevolg van zijn weigering om een onjuist bevel uit te voeren niet enkel coherent maar ook plausibel.”

Verzoeker wijst op artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet en stelt dat hij *prima facie* een nood aan internationale bescherming heeft gelet op zijn ras en overtuigingen.

Zo de Raad verzoeker zou volgen in zijn asielrelaas, zo nodig op basis van het voordeel van de twijfel, dan vraagt verzoeker rekening te houden met artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Het CGVS spreekt het vermoeden dat uit dit artikel voortvloeit niet draagkrachtig tegen.

Indien de Raad zou oordelen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, dan vraagt verzoeker om minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen op basis van artikel 48/4, § 2, a), b) en c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst naar artikelen 2 en 3 EVRM en rechtspraak dienaangaande. Hij stelt dat het CGVS moet nagaan of een terugkeer in hoofde van verzoeker geen schending doet ontstaan van één of meerdere fundamentele rechten. *“ In geval een asielzoeker zulke risico loopt in zijn land van herkomst, dan moet er hem een bescherming toegekend worden.*

In casu betwist de Commissaris niet dat zwarte in Mauritanie gediscrimineerd en vernederd worden, ook in het leger. De Commissaris heeft ook geen overtuigende onderzoek gevoerd omtrent de straf van verzoeker wegens zijn desertie, bijzonders in het licht van de feit dat hij zwart is.”

- Verzoeker leidt een tweede middel af uit de schending van artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de EU (Handvest).

Verzoeker wijst op zijn hoger gedane uiteenzetting en herhaalt dat deze vastgestelde feiten inhouden dat zijn vrees plausibel is, overeenstemt met algemene informatie en als aannemelijk moet worden beschouwd.

Waar hem een laattijdige asielaanvraag wordt verweten, betoogt verzoeker:

“Verzoeker verklaarde echter dat hij naar België wilde omdat hij wist dat België de mensenrechten respecteert (wat hem de leider van de IRA, voor wie hij en groot respect heeft, ook bevestigde CGVS p5), en dat hij veel verschillende advies kreeg van mensen die hij tijdens zijn reis ontmoet heeft. Volgens de verschillende aanslagen in 2015- 2016 in Europa en in België wordt hem aangeraden te wachten met zijn asielaanvraag omdat zijn kansen wegens de aanslagen kleiner waren, en hij bleef dus en paar maanden in Frankrijk bij een vriend voordat hij verder reisde naar België.

Daarna verwijt de Commissaris dat verzoeker niet in staat is om een precies datum van vertrek van Mauritanie te geven. We menen dat verzoeker weinig vertrouwd is met cijfers (die hij wel kan herkennen maar niet lezen), en geen goed inschatting van tijd heeft (hij kan zelfs niet zeggen precies wanneer zijn vader overleden is (CGVS p23). Hij meldde zelfs bij de CGVS dat hij de juiste datum van zijn vertrek niet weet (CGVS p 6).

Vervolgens meent de Commissaris dat verzoeker de Dublin procédures goed kent, wat zijn profiel als analfabeet ondermijnt. Nochtans zegt de agent van de CGVS zelfs tijdens het gehoor dat verzoeker zich vergist omtrent de Dublin procédure (CGVS p6), was tegenstrijdig is met de bewering dat hij de procédure goed kent. Verzoeker legde uit dat mensen die hij tijdens zijn reis ontmoet hem informatie gaven en advies over wat hij zou doen, en dat dit de bron van zijn kennis is (CGVS p5,6).”

Omtrent de motivering waarin zijn analfabetisme in vraag wordt gesteld, doet verzoeker gelden:

“Hierna beweert de Commissaris dat verzoeker niet analfabeet is, omdat hij weet waar zijn nam en geboorte datum op zijn geboorte certificaat staan, en omdat hij in staat is aan bepaalde vragen van de agent met zijn eigen woorden in het frans te antwoorden. Verzoeker herhaalt dat hij alleen naar de koran school in Mauritanie gegaan is, en dat hij onderwijs neemt in het frans sinds meer dan een jaar (sinds hij in België is) en dat hij grote vooruitgangen heeft gemaakt, dat hij meet veel mensen praat in het doel zijn frans te verbeteren en inspanningen levert (CGVS p9). Hoewel zijn frans genoeg is om bepaalde ideeën te communiceren (met gebrekeige woorden), is zijn kennis nog beperkt. Hij wilde ook aan de agent tonen dat hij inspanningen heeft geleverd om frans te leren om aan de CGVS agent te tonen dat hij probeert zich te integreren.”

Waar gesteld wordt dat hij een hoger profiel heeft dan hij voorhoudt, voert verzoeker aan:

“We menen dat de Commissaris een foutieve interpretatie van de verklaringen van verzoeker doet. Inderdaad, de Commissaris beweert dat zijn verklaringen de niveau van een universitair hebben (CGVS pl 6). Nochtans verklaard verzoeker dat hij veel met opgeleide personen in Mauritanië spraak, dat hij veel vrienden had die studeert hadden (CGVS pl 5). Bovendien heeft hij zoals verklaard, in de IRA beweging voor Biram gewerkt en beschikt dus over en bepaald kennis over de besproken onderwerpen.”

Aangaande zijn familie, stelt verzoeker:

“Echter verklaarde verzoeker dat zijn oom hem nooit ondersteunde, in tegendeel met zijn eigen kinderen voor wie hij een opleiding betaalde.

Hij verklaard ook dat toen zijn oom besepte dat hij actief bij de IRA was, hij besloot hem naar het leger te sturen, om zijn eigen reputatie bij de machthebbers te bewaren. Verzoeker voeg toe dat hij nooit van zijn eigen willen naar het leger zou gegaan zijn, omdat ze het leger ook zwarte soldaten discrimineerd en de positie van de regering vertegenwoordigt, die haar macht met de zwarte Mauritaniër niet delen wil."

Omtrent de reden van zijn vlucht, geeft verzoeker aan:

"Vervolgens meent de Commissaris dat het opmerkelijk is dat verzoeker zei dat de slavernij niet de oorzaak van zijn probleem en vlucht is maar het leger. Een grondig herlezen van de rapport van het gehoor duidt echter aan dat deze verklaring helemaal logisch is, omdat verzoeker problemen kreeg die hem tot het vluchten aanzetten na zijn geschil met zijn supérieur bij het leger. Hoewel hij de discriminatie in Mauritanië tegen zwarte haat, en hij ertegen vochtte (door het deel nemen aan de IRA beweging), vertrok hij uit zijn land van herkomst wegen de gevaar tot vernederende behandeling en disproportionele straf aan de hand van het leger, omdat hij zwart is en zich tegen racistisch zijn supérieur verzette.

Nadien beweert de Commissaris dat het tegenstrijdig is dat verzoeker zelfs geen slaaf is, maar zich verzet tegen de slavernij. Verzoeker volhardt dat hij het over principes heeft, wat hij al meerdere keren vermeldde (CGVS pl7, 19, 21). Betreffende zijn engagement voor deze principes sinds hij in België is, legt verzoeker uit dat hij ten eerste niet denkt dat hij vanaf België, meerdere duizend kilometer van Mauritanië een invloed kan hebben. Hij volgt echter het nieuws over zijn land van ver, door naar de televisie te kijken. Hij verklaarde ook dat hij afkeur gekregen heeft over Mauritanië, door de mishandelingen die hij moest doorgaan tijdens hij in het leger was."

Over zijn politieke activisme in Kiffa, betoogt verzoeker:

"Vervolgens meent de Commissaris dat verzoeker zijn mobilisatie in Kiffa voor de IRA niet geloofwaardig maakt, bij voorbeeld wegens het feit dat hij zelfs analfabeet is, de weten omtrent slavernij niet kent. Echter meent verzoeker dat hoewel hij niet kon schrijven of lezen wist hij genoeg over de discriminatie tegen de zwarte en wilde dat de slaven van hun conditie bewust maken, waarvoor hij niet hoofde te schrijven kunnen. Hij kent ook de wet betreffende slavernij niet, omdat, zoals in vele rapporten bevestigt (Mauritanie is een van de landen met de meeste slaven in de wereld), de wetten alleen op papier bestaan (CGVS pl8) een niet uitgevoerd worden. Hij gaaf ook een exemplaar van een demonstratie waaraan hij deel nam (CGVS pl8), en geeft veel andere détails over zijn implicatie in de activiteiten van IRA (CGVS pl8,19), wat hun boodschap tegen de slaven was (CGVS pl8), de gevangenis straf van de twee leiders van IRA..."

Met betrekking tot de insinuatie over zijn vrijwillige toetreding tot het leger, geeft verzoeker aan:

"Daarna impliceert de Commissaris dat verzoeker vrijwillig naar het leger ging omdat hun bronnen geen gedwongen rekrutering in Mauritanie aanmelden. Zonder het over de kwaliteit van deze unieke bron te hebben, onderlijnen we dat verzoeker nooit zei dat hij door het leger zelfs werd gerekruteerd, maar gedwongen was door zijn oom, die autoriteit heeft over hem en over zijn moeder."

Betreffende de chronologie van de aangevoerde feiten, merkt verzoeker op:

"Verzoeker geeft zijn excuses een herkent dat hij zich vergist heeft in de datums, en in 2013 begonnen is bij het leger."

Over de straffen op desertie en de taak die hij weigerde, verklaart verzoeker:

"Verder beweert de Commissaris dat verzoeker de straf voor desertie niet kent, hoewel hij duidelijk erop antwoorde (CGVS pl8). Betreffende de taak die hij weigerde, hoewel het geen moeilijke taak was, zoals boven uitgelegd, ging het voor verzoeker over principes en hij verzette zich tegen de voortdurende discriminatie tegen zwarte."

Inzake het document voor het verlies van zijn beroepskaart, doet verzoeker gelden:

"Zoals boven uitgelegd, heeft verzoeker zich vergist heeft en begin in 2013, en het is dus normaal dat het document van 2013 dateert is."

Voorts voert verzoeker aan:

"Vervolgens meent de Commissaris dat de kaart door de gendarmerie nationale afgeleverd is. Verzoeker legde uit dat er een hiërarchie bestaat tussen de gendarmerie, het leger en de politie, dat hij als burger reisde, en hoewel hij angst had dat hij gestopt zou worden aan de controles, hij geen keuze had en zijn document van verlies van "carte professionnelle" tonen moest. Hij verklaarde ook dat sinds hij niet in een civiel gevangenis was maar in het camp van het leger, het iets tijd duurde voordat zijn supérieur merkte dat hij niet meer aanwezig was. Dit gaf hem tijd om te reizen."

Verzoeker vervolgt:

"We menen bovendien ook dat de agent van de Commissaris die verzoeker interviewde een incorrect gedrag had. toen hij op agressieve manier naar verzoeker zei dat hij liegt (CGVS p21: "u blijft maar liegen over het feit dat u duidelijk een opleiding genoten hebt"), wat absoluut geen vertrouwen van verzoeker mogelijk maakt en de conditie van het gehoor verslechterd."

Verzoeker merkt nog op dat de motivering inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus niet draagkrachtig is.

2.1.2. Ter staving van zijn betoog, voegt verzoeker algemene informatie en persartikels bij het verzoekschrift (bijlagen 3-8).

2.1.3. Verzoeker legt in een aanvullende nota van 22 augustus 2017 nieuwe elementen neer (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Het betreft een kopie van een attest van de Mauritaanse Nationale Garde waaruit blijkt dat hij is gedeserteerd en een medisch attest dat aantoonde dat verzoeker een litteken heeft op zijn rechter arm. Volgens verzoeker toont dit aan dat hij werd geslagen door de politie tijdens protesten.

2.1.4. Verzoeker legt ter terechtzitting van 23 augustus 2017 door middel van een aanvullende nota nogmaals een kopie neer van het attest inzake zijn desertie. Tevens legt hij andermaal het reeds neergelegde medische attest neer. Daarnaast legt hij de afdrukken van twee foto's neer (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. Verzoeker stelt zijn land van herkomst te hebben verlaten en niet terug te kunnen keren naar dit land uit hoofde van een gegronde vrees vervolging. De ernst en de geloofwaardigheid van deze voorgehouden vrees worden echter op manifeeste wijze ondermijnd door verzoekers bijzonder laattijdige asielaanvraag in Europa. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

"Vooreerst merkt het CGVS op dat u pas laattijdig internationale bescherming zoekt. U heeft via Italië, Zwitserland, Duitsland en Frankrijk gereisd, maar u heeft in geen van deze landen asiel aangevraagd. U verklaart daarover dat u daar geen asiel aanvraagt omdat u "van België houdt, al van in Mauritanië" (CGVS p. 5); omdat u gehoord heeft dat België de mensenrechten erkent (CGVS p. 5). Dit is natuurlijk vaag voor iemand die beweert internationale bescherming te zoeken en al een hele tijd op Europees grondgebied verblijft. Zelfs al zou uw voorkeur voor België aangaande de mensenrechten het geval zijn, blijkt er dat u eerder al in de buurlanden van België verblijft, met dus een gemakkelijke toegang tot België, maar toch niet eerder besluit door te reizen naar België om hier asiel aan te vragen. U wordt dan ook gevraagd waarom u niet van Duitsland naar België reist, waarop u stelt dat u het wel doet, echter stelt u meteen dat u "maanden" in Frankrijk verblijft alvorens naar België te reizen (CGVS p. 6). Het vermoeden dat u uw tijd in Europa probeert te verdoezelen, wordt versterkt omdat u ook doelbewust vaag blijft over het moment van uw vertrek uit Mauritanië, u houdt het, na de vraag twee maal te krijgen op "2015- begin 2016" (CGVS p. 5), u wordt er op gewezen dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaard heeft dat u in april 2014 uit Mauritanië vertrokken bent en gereisd heeft via Mali, Burkina Faso, Niger, Libië, Italië, Zwitserland, Duitsland en Frankrijk (verklaring DVZ punt 31), waarop u stelt dat de maand april klopt maar dat u niet weet welk jaar het is (CGVS p.6). Nochtans is april 2014 een merkkelijk groot verschil met begin 2016. Daarbij komt nog dat u in eerste instantie beweert dat u in Europa geen vingerafdrukken heeft gegeven, waarna u meteen stelt dat u voor de registratie van de vingerafdrukken, in Sicilië, vertrokken bent voor "de Dublin" omdat u anders gevonden kan worden (CGVS p. 6). Hieruit kan afgeleid worden dat u op de hoogte bent van op zijn minst een deel van de asielwetgeving in Europa én dat het u niet te doen is om bescherming te zoeken in het eerste land waar u dat kan doen. U wordt er op gewezen dat uit uw administratief dossier blijkt dat op 21 maart 2015 en op 30 maart 2015 in Italië en op 18 juni 2015 in Duitsland uw vingerafdrukken werden genomen (zie administratief dossier en CGVS p. 6). Vooreerst kan het CGVS concluderen dat u op het moment van uw asielaanvraag al meer dan een jaar in Europa verblijft, u vraagt immers asiel aan op 15 april 2016 (zie administratief dossier), daarbij komt dat u na deze confrontatie overgaat tot een verklaring waaruit

nog duidelijker blijkt dat u de asielprocedures in Europa kent. U stelt dat er in Italië enkel foto's genomen zijn en dat u in Duitsland uw vingerafdrukken gegeven heeft, maar bij de politie, die volgens u niet met de asieldiensten aldaar communiceert. U stelt dat er geen Dublin bij u uitgevoerd is, in België, en dat uw dossier nu hier is (CGVS p. 6). Uit dit alles blijkt duidelijk dat u op zijn minst kennis van de Dublinprocedure heeft. U wordt er dan ook op gewezen dat u doelbewust zaken over uw eigen persoon probeert achter te houden en u wordt uitgenodigd de waarheid te spreken. Echter u stelt hierop gewoon "ok" (CGVS p. 6). Het is nog frappanter dat iemand die beweert nooit geleerd te hebben om te lezen en te schrijven en slechts koranonderwijs ontvangen te hebben (CGVS p. 5) dergelijke inzichten kan uiteenzetten zonder in aanraking gekomen te zijn met deze procedures, hierover stelt u dat het u uitgelegd wordt door vrienden, een weinig aannemelijke en vrij vage uitleg. Wanneer u er expliciet op attent gemaakt wordt dat u laattijdig asiel aanvraagt, stelt u dat u "in het begin" bang bent, anderen hebben u in paniek gebracht, ze beweren dat u, als militair, wanneer u "het" vraagt, "ze" "mensen" op de hoogte kunnen brengen waardoor uw familie in gevaar gebracht wordt, via de ambassade en "ze" u zouden kidnappen en terugsturen. Daarom verblijft u maanden bij een vriend Alioune (D.), die u uiteindelijk 150 euro geeft en een ticket om naar hier te komen (CGVS pp. 6-7). Ook dit is, door de vage natuur, een weinig aannemelijke verklaring, u zoekt immers internationale bescherming maar laat dit na door wat derden beweren en u stelt nooit specifiek waarom dit in België dan anders zou zijn. Integendeel, verderop spreekt u zichzelf tegen (CGVS p. 14) door het volgende te poneren; "Ik weet zeker dat als ik in een Afrikaans land was, ze me zouden komen halen, als ik hier was in het begin durfde ik zelfs geen asiel aanvragen, omdat ze altijd me kunnen kidnappen, maar de mensen zeiden het is Europa, de landen van de rechten van de mens, de vreemdelingen of de burgers hebben dezelfde rechten, dus als ik asiel aanvraag, dan heb ik bescherming, daarom deed ik het." De derden, namelijk "de mensen" die u dus eerst zogezegd afraden asiel aan te vragen, zouden u later net aangeraden hebben asiel aan te vragen, omdat u in 'de landen van de rechten van de mens' bent. Tevens blijkt hieruit dat u wel degelijk weet dat de andere Europese landen waar u geweest bent, deze rechten ook garanderen, en kon u, volgens uw eigen logica, daar dus ook asiel aangevraagd hebben."

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te ontcrachten.

Met de loutere herhaling van een aantal van zijn eerdere gezegden, doet hij geenszins afbreuk aan de voormelde, inzake deze gezegden gedane vaststellingen.

De *post factum* geuite bewering dat hij (door gezegden van derden) ervan uitging dat zijn kans op asiel kleiner was door de aanslagen die in Europa werden gepleegd, kan niet worden gevolgd. Indien dit zo was, kon worden verwacht dat hij dit eerder gedurende de procedure, wanneer hem meermaals expliciet werd gevraagd naar de redenen voor zijn laattijdige asielaanvraag, zou hebben vermeld. Hoe dan ook kan worden aangenomen voormelde overweging niet zou hebben opgewogen tegen een vrees voor zijn leven en een imminente nood aan internationale bescherming, zodat het niet aannemelijk is dat deze overweging hem ervan zou hebben weerhouden om een asielaanvraag in te dienen.

Dat verzoeker geen cijfers zou kunnen lezen, kan verder bezwaarlijk ernstig worden genomen. Tijdens het CGVS-interview bleek hij zijn geboortedatum te kunnen lezen en verklaarde hij vervolgens uitdrukkelijk dat hij de nummers kende (CGVS-gehoorverslag, p. 5).

Verder kan hij met zijn beweerde gebrekkige tijdsinschatting zijn verklaringen over zijn vertrekdatum niet verklaren. Het verschil tussen april 2014 en begin 2016 is dusdanig groot dat niet kan worden aangenomen dat verzoekers verklaringen een loutere inschattingsfout zouden inhouden.

Dat verzoekers verklaringen over de Dublin-procedure niet geheel correct waren, doet voorts geenszins afbreuk aan de vaststelling dat uit zijn voormelde gezegden blijkt dat hij op de hoogte was van op zijn minst een deel van de asielwetgeving en dat hij wist van het bestaan van de asielprocedures in Europa. De loutere herhaling van de verklaringen omtrent de wijze waarop hij op de hoogte kwam van deze wetgeving en procedures is voorts niet van die aard dat zij afbreuk kan doen aan de voormelde, omtrent deze verklaringen gedane vaststellingen.

Redelijkervijze kan worden aangenomen dat verzoeker, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een asielaanvraag zou indienen. Dat verzoeker naliet dit te doen en gedurende meer dan een jaar na aankomst in Europa talmde alvorens asiel aan te vragen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofd en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, tweede lid, d), van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor zijn algehele geloofwaardigheid.

De algehele geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen wordt nog verder ondergraven doordat hij, dit klaarblijkelijk ten onrechte, trachtte te verhullen dat hij het Frans machtig is en liet uitschijnen analfabeet te zijn. In dit kader wordt in de bestreden beslissing met reden gesteld:

“Bovendien kunnen er ernstige kanttekeningen geplaatst worden bij uw profiel van analfabeet (CGVS p. 5) die niet kan lezen (CGVS pp. 3-5) en die geen Frans kan (CGVS p. 8). Vooreerst stelt u dat u vijf jaar naar school geweest bent, toch vreemd voor iemand die niet kan lezen, waarop u meteen stelt dat het enkel om koranonderwijs gaat (CGVS p. 4). Echter, daarna blijkt u uw eigen naam te verbeteren, en die te af te lezen van het geboorte-attest dat u indient (CGVS p. 4), ook voor uw geboortedatum gaat u over tot hetzelfde procedé, u leest deze af op uw geboorte-attest. Wanneer u gevraagd wordt of u dan Arabisch kan lezen, stelt u dat u het enkel praat en dat u weet waar uw geboortedatum staat. Echter, hieruit blijkt toch op zijn minst dat u cijfers kan lezen en dat u een inzicht heeft in de structuur van uw eigen geboorteattest. Bovendien, en vooral, blijkt uit het gehoorverslag duidelijk dat u veelvuldig op vragen en confrontaties antwoordt voor de tolk deze van het Frans vertaald heeft naar Hassaniya of dat u de tolk onderbreekt tijdens zijn vertaling van wat u poneert in het Hassaniya naar het Frans (CGVS p. 7, p. 8, p. 9, p. 10, p. 11, p. 15, p. 22, p. 23, p. 24). Wanneer u hier op gewezen wordt, lacht u soms enkel, zonder een concreet antwoord te geven, of blijkt u indirect toe te geven Frans te praten (CGVS p. 9, p. 15) of te stellen dat u nu een blanke vriendin heeft die u Frans “laat begrijpen” of dat u inspanningen levert (CGVS p. 24, p. 9). Echter het CGVS stelt vast dat u kan antwoorden op uitgebreide confrontaties en vragen zonder dat deze vertaald dienen te worden, wat toch een hoger niveau van Frans aantoont, ergo een scholing, dan gewoon hier en daar wat opvangen of begrijpen.”

De voormelde vaststellingen klemmen nog des te meer nu verzoeker bij aanvang van de asielprocedure duidelijk aangaf geen analfabeet te zijn en eenduidig verklaarde dat hij 5 jaar naar de lagere school was geweest (DVZ-verklaring DVZ, stuk 10, nr. 11).

Verzoeker slaagt er niet in de voormelde vaststellingen te ontcrachten. Hij komt andermaal niet verder dan een loutere herhaling van een aantal van zijn eerdere verklaringen. Hiermee doet hij aan de voormelde, inzake deze verklaringen gedane vaststellingen, geen afbreuk.

Dat verzoeker het Frans slechts zou beheersen in die mate dat hij bepaalde ideeën in gebrekkige woorden kan communiceren, mist blijkens de voormelde vaststellingen voorts kennelijk feitelijke grondslag.

Verder laat verzoeker de volgende vaststelling ongemoeid:

“U gaat tevens over tot vreemde verklaringen die uw geloofwaardigheid geen goed doen zoals “schrijf wat ik u zeg vandaag, of ik nu lieg of niet” (CGVS p. 9). Of “schrijf maar wat u wilt” (CGVS p. 21).”

Deze vaststelling vindt steun in het administratief dossier en is pertinent en terecht. Gezien zij door verzoeker niet wordt aangevochten, wordt zij door de Raad overgenomen.

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Er zijn trouwens andere aanwijzingen die aantonen dat u een hoger profiel heeft dat u zichzelf aanmeet. De mate van inzicht in uw eigen asielprocedure blijkt bijvoorbeeld ook uit uw eigen uitgebreide commentaar op het einde van het gehoor (CGVS p. 24), waarin u het heeft over de rechtsstaat, militantisme, de maatschappij en de rechten van de mens. U legt tevens spontaan uit wat favoritisme is (CGVS p. 17). Eerder heeft u al een politieke uiteenzetting gedaan over de verandering van de grondwet en een “spel van belangen” omtrent de verandering van de Mauritaanse vlag door de senaat en de president Aziz (CGVS pp. 16-17). U kan politieke spelletjes, recente dan nog, in uw land van herkomst uit de doeken doen. Wanneer u er op gewezen wordt dat dit van dit bijna als een universitaire uitleg overkomt, stelt u dat u in Europa naar de televisie kan kijken en in Mauritanië niets wist van dergelijke zaken, u stelt ook dat een Marokkaan, nota bene, u het verteld heeft over de vlag (CGVS p. 16). U heeft het over bewustwording en cultivering (CGVS pp. 14-17), u heeft het zelfs over zichzelf voordoen als intellectueel (CGVS p. 24) en u gaat in op confrontaties met de protection officer via doordachte stellingen waarin u het heeft over zaken als “pertinente opmerkingen” (CGVS p. 17) of “vertegenwoordiger van de rechtsstaat” (CGVS p.24) . Hoewel het CGVS beseft dat analfabetisme op zich niets te maken heeft met intellectueel vermogen, kan in uw geval verondersteld worden dat u een hogere scholing genoten heeft. U legt namelijk een dergelijk hoge mate van inzicht en doordachtheid aan de dag maar u kan niet eenduidig verklaren hoe u deze bereikt heeft. Zo legt u de cultivering en bewustwording eerst in Mauritanië, namelijk door Biram Dah Abeid door wie u politiek actief wordt en manifesteert tegen slavernij (CGVS pp. 15-16), terwijl u het tegelijk heeft over cultivering in Europa, dus nadat u Mauritanië verliet (CGVS p. 15, p. 17) en u beweert in Mauritanië “niets geweten” te hebben (CGVS p. 16) en het inzicht door naar de Mauritaanse televisie te kijken, in België, te hebben. Nochtans stelt u vaak dat u niets meer met Mauritanië te maken wilt hebben (CGVS p.22, p. 24), en zou het in die context vreemd zijn dat u de politieke situatie in het land vanuit België volgt, maar niet wanneer u daar zelf bent.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan.

Hij vergenoegt zich er opnieuw toe een aantal van zijn eerdere gezegden te herhalen en de conclusies die de commissaris-generaal aan zijn gezegden verbindt te ontkennen. Hiermee doet hij geen afbreuk aan voormelde, aangaande zijn voorgehouden profiel gedane vaststellingen.

Verzoeker stelt zijn land van herkomst te zijn ontvlucht omdat hij werd gezocht omwille van zijn desertie uit het Mauritaanse leger.

De reden waarom zijn oom hem zou hebben gedwongen om toe te treden tot het leger, met name verzoekers vermeende militantisme, ontbeert echter geloofwaardigheid. In deze wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd:

“Daarbij komt dat u ook over Biram en het IRA, enkel tot algemene verklaringen kan overgaan. Zo weet u wel waar IRA voor staat, en kent u de relatie tussen Biram en de president, Aziz, of u weet wanneer Biram vrijgekomen is en in Europa geweest is (CGVS pp. 13-14). Ook over andere figuren zoals Messaoud of over de politieke actoren in de presidentsverkiezingen (CGVS p.16, p. 19) kan u uitleg verschaffen. Echter u overstijgt het algemeen politieke nooit en kan niet aantonen dat u, zelf, actief was in de stad Kiffa. Op zich zou het al vreemd zijn dat u, een zelfverklaarde analfabeet, zijn stamgenoten bewust zou maken omtrent hun situatie en daar veel meer inzicht in zou hebben dan zij zelf (CGVS pp. 14-15). U beweert bovendien een militant te zijn tegen slavernij, maar u kent de wetgeving hieromtrent niet (CGVS p. 18). U stelt dat er geen wetten tegen slavernij zijn (CGVS p. 10), nochtans blijkt uit de COI dat er de afgelopen jaren een wettelijk kader ontwikkeld is dat slavernij verbiedt sinds 2007 en dat dit is ingeschreven in de grondwet sinds 2012 (zie COI administratief dossier). Ook over het begin van uw engagement voor de IRA bestaat veel onduidelijkheid, zo heeft u het over 2012 (CGVS p. 15), 2013 en 2014 (CGVS p. 7). U protesteert tegen de gouverneur van Kiffa (zie COI administratief dossier) maar u weet niet wie de wali, de gouverneur, is op dat moment (CGVS p. 19, p. 23) omdat het jullie, de IRA, niet interesseert, enkel voor de camera komen is belangrijk. Volgens de COI gaat het op dat moment om Mohamed El Hacen Ould Mohamed Saad. U stelt dat het lokale hoofd van de IRA Samba Ould Mohamed Goudou is, u bent actief in de periode 2012-2014 (CGVS p. 15). Echter blijkt dat de lokale leider van Assaba, de regio van Kiffa, in die periode ene Seyed Ould Samba N'diaye is, die in 2013, wanneer u dus actief bent, ontslag neemt (zie COI administratief dossier), u weet hier echter niets over (CGVS p. 16), maar gaat enkel over tot algemene verklaringen over corruptie binnen het Mauritaans politiek systeem om een eventueel ontslag te verklaren. Daarbij komt nog dat u geen enkele concrete aanleiding tot een manifestatie in Kiffa kan geven (CGVS p. 19), omdat dat volgens u enkel op het hoogste niveau van de beweging blijft. Opmerkelijk, want vlak ervoor heeft u het wel over een rechtszaak in Kiffa tegen slavernij (CGVS p. 18). U lijkt dus uw kennis van uw eigen beweerd engagement te ontkoppelen. Dit alles toont aan dat u geen daadwerkelijke manifestant in Kiffa geweest bent. Gezien uw eigen politieke bewustwording en mobilisatie in Kiffa dus niet geloofwaardig is, valt de reden tot uw gedwongen rekrutering via uw oom, de oorzaak van al uw problemen (CGVS p. 17) dan ook volledig weg.”

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te weerleggen.

Aan zijn vermeende analfabetisme kan gelet op de hoger gedane vaststellingen geen geloof worden gehecht. Dat verzoeker hiernaar andermaal verwijst, komt zijn geloofwaardigheid niet ten goede.

Verder mocht, zelfs indien deze wetten enkel op papier zouden bestaan, worden verwacht dat verzoeker op de hoogte zou zijn van hun bestaan indien hij werkelijk een actief militant tegen slavernij geweest was in zijn land van herkomst.

Dat verzoeker wel enige politieke kennis vertoonde, wordt in de voormelde motivering tot slot uitdrukkelijk en terdege in rekening gebracht.

Dat verzoekers oom verzoeker zou hebben gedwongen toe te treden tot het leger is, ook indien deze oom bezig was met zijn reputatie bij de machthebbers, op zich overigens evenmin geloofwaardig. Verzoeker verklaarde meermaals dat zijn oom een opposant en tegenstander van de staat was. Derhalve kan worden aangenomen dat zijn oom ook tegen het leger zou zijn. Hierop gewezen, bood verzoeker geen dienstige uitleg en stelde hij nog diverse malen uitdrukkelijk dat zijn oom tegen de staat was (CGVS-gehoorverslag, p. 10).

Verzoeker legde daarenboven tegenstrijdige verklaringen af over het ogenblik waarop hij gedwongen zou zijn toegetreden tot het leger en meer bepaald over de vraag of zijn vader toen nog leefde. Bij de aanvang van de asielprocedure verklaarde hij dat zijn vader slechts zou zijn overleden in 2014 (DVZ-verklaring, stuk 10, nr. 13A). Tijdens het CGVS-interview verklaarde verzoeker echter dat zijn vader reeds was overleden toen hij (blijkens zijn verklaringen ergens in 2013) werd gerekruteerd en stelde hij (na enig nadenken) dat zijn vader reeds in 2010 was overleden (CGVS-gehoorverslag, p. 23).

Verzoeker legde daarenboven meermaals en frappant uiteenlopende, tegenstrijdige en chronologisch inconsistente verklaringen af over de duur van zijn opleiding en over zijn verblijf in het leger. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde hij: *"Ik heb mijn militaire opleiding gedaan gedurende ongeveer 1 jaar"* (DVZ-verklaring, stuk 10, nr. 12). In de vragenlijst beweerde verzoeker echter dat hij het leger verliet nadat hij 6 maanden opleiding volgde (CGVS-vragenlijst, stuk 9, nr. 3.5.). Tijdens het CGVS-interview beweerde verzoeker dan weer dat een opleiding in het leger in principe drie maanden is doch dat hij zijn opleiding versneld en op twee maanden voltooide (CGVS-gehoorverslag, p. 20). Hij stelde eveneens dat hij 6 maanden in het leger zat. Bevreemdend genoeg verklaarde hij even verder echter dat hij slechts toetrad tot het leger in 2014. Gezien hij reeds in april 2014 zijn land verliet, hij voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst meer dan drie maanden ondergedoken zou hebben geleefd en hij daarvoor tien dagen opgesloten zou hebben gezeten, is dit onmogelijk (*ibid.*, p. 7-8). Eveneens is het gelet op deze verklaringen onmogelijk dat verzoeker, zoals hij desalniettemin verklaarde, in november 2013 nog zou hebben deelgenomen aan een manifestatie en slechts nadien zou zijn toegetreden tot het leger. Wanneer verzoeker met deze chronologische inconsistentie werd geconfronteerd, bleek hij hiervoor geen verklaring te kunnen bieden en bleef hij volhouden slechts na de manifestatie te zijn toegetreden tot het leger. Tevens bleef hij volhouden dat hij 6 maanden in het leger heeft gezeten (*ibid.*, p. 8-9). Waar verzoeker *post factum* erkent dat hij inderdaad in 2013 moet begonnen zijn in het leger, kan de vastgestelde tegenstrijdigheden en inconsistenties in zijn verklaringen alleen maar bevestigen. Dat hij zich eerder steeds zou hebben vergist in de datums kan daarbij bezwaarlijk ernstig worden genomen. Redelijkerwijze kan immers worden aangenomen dat hij deze vergissing zou hebben ingezien wanneer hij met de voormelde vaststellingen werd geconfronteerd tijdens het CGVS-interview.

Het voorgaande klemmt nog des te meer nu verzoeker niet eens bij machte bleek om de maand te verstrekken waarin hij zou zijn opgesloten naar aanleiding van zijn desertie (*ibid.*, p. 8). Gezien deze opsluiting dermate cruciaal is in zijn relaas en dermate bepalend was voor zijn verdere leven, mocht worden verwacht dat verzoeker zou kunnen aangeven in welke maand hij werd opgesloten.

Verzoeker legde bovendien verklaringen af die niet met zijn eigen documenten kunnen worden gerijmd. Hij verklaarde het document inzake het verlies van zijn militaire kaart te hebben aangevraagd nadat hij was gedeserteerd en opgesloten (*ibid.*, p. 4). Hoewel deze desertie en opsluiting zich blijkens de chronologie van zijn onderduikperiode moeten hebben gesitueerd in december 2013 of januari 2014, dateert het voormelde document echter van september 2013 (Documenten, stuk 12, nr. 2). Wanneer verzoeker met dit gegeven werd geconfronteerd, kwam hij niet verder dan de onaannemelijke en ongefundeerde bewering dat de datums in Mauritanië nooit kloppen en dat men daar zomaar wat zetten in dossiers en op documenten. Dergelijke bewering kan, te meer nu niet kan worden ingezien waarom er in dit geval nog datums op documenten zouden worden gezet, bezwaarlijk ernstig worden genomen.

Verzoeker laat de bestreden beslissing daarenboven volledig onverlet waar gemotiveerd wordt:

"Bovendien blijkt er u nooit iemand gezocht te hebben terwijl u in Bassikonou, nog in Mauritanië, bent voor drie maand (CGVS p. 11), terwijl u verder op beweert dat uw moeder bedreigd wordt in Kiffa omdat u gezocht wordt (CGVS p. 14) en dat er overal geheime agenten zijn (CGVS p. 18). Bovendien blijkt u de situatie van het lokale leger nog te volgen, zo stelt u zelf dat de commandant in uw tijd, nu kolonel is (CGVS p. 20). Ook dit alles ondergraaft uw vrees. Vreemd aan uw geboortecertificaat is dat blijkt uit het administratief dossier dat het afgeleverd is in de hoofdstad Nouakchott (Verklaringen DVZ punt 23) en afgeleverd is na uw vertrek uit Mauritanië namelijk op 2 februari 2015. Dit toont toch aan dat iemand het voor u in de hoofdstad bij de administratie is moeten gaan halen en wijst toch opnieuw eerder op een band met de overheid dan wel een vijandige houding van die overheid tegenover uw persoon."

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij door verzoeker onverlet gelaten worden, onverminderd gehandhaafd.

Verzoeker legde bovendien tegenstrijdige verklaringen af over de vraag of zijn moeder en zijn familieleden al dan niet problemen kenden ingevolge zijn beweerde asielrelaas. Aanvankelijk beweerde hij tijdens het CGVS-interview dat zijn moeder werd benaderd door militairen, werd geïntimideerd, bedreigd, werd aangemaand om te zeggen waar verzoeker was en werd bedreigd met een arrestatie en met opsluiting (CGVS-gehoorverslag, p. 13-14). Later tijdens het gehoor stelde verzoeker echter dat noch zijn moeder, noch zijn overige familieleden problemen kenden in Mauritanië. Bij confrontatie met zijn eerdere gezegden en erop gewezen dat zijn moeder blijkens deze gezegden recent nog werd bedreigd, antwoordde verzoeker vervolgens: *"Ja"*. Tevens beweerde hij dat de problemen van zijn moeder begin 2017 stopten (*ibid.*, p. 22). Dit kan gelet op de duidelijke aard van zijn eerdere gezegden echter niet overtuigen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde (gedwongen) toetreding tot het leger, problemen en desertie. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst (al dan niet disproportioneel) zou dreigen te worden bestraft als deserteur.

De door verzoeker neergelegde documenten kunnen aan deze conclusie geenszins afbreuk doen (Rechtsplegingsdossier, stukken 1 en 7; Documenten, stuk 12).

Het geboortecertificaat is, zoals reeds hoger werd aangegeven, eerder van die aard dat het verzoekers vermeende vrees ondermijnt. Voor het overige heeft dit attest slechts betrekking op verzoekers identiteit, die in deze niet onmiddellijk betwist wordt.

Aan het document inzake het verlies van verzoekers militaire kaart kan geen bewijswaarde worden gehecht. Vooreerst wordt dit slechts bijgebracht in de vorm van een makkelijk manipuleerbare kopie. Zoals reeds hoger bleek, is de inhoud van dit document bovendien frappant in strijd met verzoekers gezegden. Verder betreft het in wezen een stuk waarvan de herkomst niet kan worden nagegaan en dat door eenieder met een computer, om het even waar en om het even wanneer kan zijn opgesteld.

Aan het document getiteld "*MESSAGE DEPART*" kan evenmin bewijswaarde worden gehecht. Ook dit stuk wordt slechts bijgebracht in de vorm van een makkelijk te manipuleren kopie. Verzoekers verklaringen ter terechtzitting van 23 augustus 2017 ondermijnen de bewijswaarde van dit stuk daarenboven op fundamentele wijze. Verzoeker gaf aan dat hij dit stuk bekwam nadat hij, omdat de commissaris-generaal hem een gebrek aan documenten verweet, aan zijn moeder vroeg om documenten te bekomen. Zijn moeder zou dit stuk vervolgens hebben bekomen van een generaal van de Nationale Garde. Dat een generaal van de Nationale Garde bereidwillig zou zijn om een deserteur aan zulk intern document te helpen, is geheel niet geloofwaardig. Verder is het bijzonder bevreemdend dat verzoeker, hoewel hij reeds eind 2013 of begin 2014 uit het leger zou zijn gedeserteerd en hiervoor werd veroordeeld nog voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst in april 2014 (CGVS-vragenlijst, stuk 9, nr. 3.5.), slechts met ingang van 23 juni 2014 uit zijn dienst zou zijn ontheven. Voorts stemt de naam op dit document niet volledig overeen met verzoekers naam. Verzoeker gaf aan dat zijn volledige naam Taleb B.D. is en dat hij nooit andere namen voerde (DVZ-verklaring, stuk 10, nr. 1-3). Desalniettemin wordt hij in het document genoemd als zijnde Taleb. M.D. Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat aan zulke documenten hoe dan ook slechts een ondersteunende bewijswaarde kan worden gehecht, met name het vermogen om een intrinsiek geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen zij echter niet volstaan om de teloorgegangene geloofwaardigheid van een relaas te herstellen.

Het medisch attest stelt dat verzoeker een litteken aan de arm vertoont en dit zelf toeschrijft aan ondergane mishandelingen tijdens een manifestatie. Het attest spreekt zich echter geenszins uit over enig (mogelijk) causaal verband tussen de aangehaalde feiten en het letsel. Hoe dan ook vormt een medisch attest geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen.

Aan de afdrukken van foto's kan geen bewijswaarde worden gehecht. Dergelijke afdrukken kunnen eenvoudigweg worden gemanipuleerd. Verder kunnen de foto's zijn geënceneerd. Voorts bevatten zij slechts een momentopname en kan uit deze foto's geheel niets worden afgeleid omtrent de beweerde redenen van verzoekers toetreding tot het leger, het vermeende gedwongen karakter van deze toetreding, het ogenblik van deze toetreding, de duur van zijn opleiding en/of zijn verblijf in het leger, de problemen die hij er zou hebben gekend, de omstandigheden waarin hij het leger verliet, zijn beweerde desertie en de problemen en vervolging die hieruit zouden zijn voortgesproten. Als dusdanig kunnen de foto's geheel geen afbreuk doen aan voormelde motieven.

De informatie omtrent de discriminatie van zwarten en Haratine in Mauritanië (onder meer in het leger) kan aan het voorgaande evenmin afbreuk doen. Evenmin kan deze anderszins een gegronde vrees voor vervolging in hoofd van verzoeker aantonen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op verzoekers persoon.

Verder kan uit deze informatie niet worden afgeleid dat de situatie in verzoekers land van herkomst dermate ernstig zou zijn dat een loutere aanwezigheid als zwarte Haratine aldaar zou volstaan om te kunnen besluiten tot het voorhanden zijn van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Integendeel blijkt dat het ook voor zwarte Haratine, hoewel deze ondervertegenwoordigd zijn, mogelijk is om hoge posities te bekleden. Het tegendeel blijkt eveneens duidelijk uit verzoekers eigen verklaringen. Nog los van de hoger gedane vaststellingen dat verzoeker ten onrechte tracht te laten uitschijnen ongeschoold te zijn en dat hij zich onterecht een lager profiel tracht aan te meten, blijkt uit de met reden aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing bijvoorbeeld dat verzoekers oom een goeie positie had. Tevens stelde verzoeker dat zijn familie vrij was en dat hij opgroeide ver van de slavernijmilieus. Hij omschreef zijn leven als volgt: *"Ik ben een vrije Haratine (...) Ik als vrije zwarte man, er is niets beter dan dat (...) Ik woon met mijn ouders ver van de slavernijmilieus, ik kon voetballen, ik kon spelen, ik kon eten en drinken, ik kon me kleden. Ik ben niet gepest door iemand die me gaat roepen en mijn naam roepen om thee te maken voor hem, ik ben ver van die milieus, zo is mijn leven vrij en gemakkelijk geweest. Ik zeg u, als ik die problemen met het leger niet gehad had, ik zou nooit uit Mauritanië gegaan zijn (...)"*. Bovendien gaf verzoeker duidelijk aan dat zijn naaste familieleden (zijn moeder, vier broers en twee zussen) nog in zijn land en regio van herkomst vertoeven en aldaar geen problemen kennen. Zij baten er nog steeds de winkel uit waarvan verzoeker eigenaar was (CGVS-gehoorverslag, p. 7 en 22; DVZ-verklaring, stuk 10, nr. 12).

Waar verzoeker de ambtenaar van het Commissariaat-generaal tot slot nog verwijt dat deze zich incorrect zou hebben gedragen door hem te confronteren met zijn leugens over zijn opleiding en beweert dat dit zijn vertrouwen zou hebben geschaad, dient te worden opgemerkt dat dit niet kan worden aangenomen. Vooreerst blijkt dat verzoeker de opmerking die de ambtenaar bij het Commissariaat-generaal hieromtrent maakte weglachte (CGVS-gehoorverslag, p. 21). Bovendien bood de ambtenaar door hem te confronteren met een aantal, blijkens het voorgaande terechte, vaststellingen aan verzoeker net de kans om hiervoor een verklaring te bieden en/of alsnog de waarheid te vertellen. Verzoeker bleef hier echter in gebreke.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. Gelet op het voorgaande toont verzoeker niet aan dat hij vroeger vervolgd is geweest (of slachtoffer is geweest van ernstige schade). Derhalve kan hij zich niet dienstig beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Verzoeker beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan de aangevoerde asielmotieven. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, toont hij niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend achttien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP